

важливими аспектами є робота з мікрофоном, уміння варіювати тембральні відтінки голосу та адаптація до сценічних умов.

Багато сучасних естрадних виконавців активно застосовують акторські техніки у своїх виступах. Яскравими прикладами можуть бути Бейонсе, Леді Гага, Монатік, Джамала, які ефектно поєднують вокальну та акторську майстерність, що забезпечує глибше занурення слухачів в атмосферу твору.

Інтеграція акторської майстерності в підготовку естрадного виконавця значно розширює його можливості самовираження. Поєднання вокального мистецтва з акторською технікою сприяє створенню глибших, більш виразних та емоційно насичених сценічних образів. Використання методів акторської підготовки дозволяє артистам підвищити рівень сценічної культури та створити власний, унікальний стиль виконання. Отже, застосування акторських навичок у процесі навчання та професійного становлення естрадного виконавця є необхідним компонентом його творчого розвитку.

В. Спрук

МЮЗИКЛ ЯК СИНКРЕТИЧНИЙ ЖАНР МУЗИЧНОГО ТЕАТРУ, ЩО КОМБІНУЄ РІЗНІ ЗАСОБИ ВИРАЗНОСТІ

V. Srtuk

MUSICAL AS A SYNCRETIC GENRE OF MUSICAL THEATRE, COMBINING DIFFERENT MEANS OF EXPRESSION

Мюзикл — одна з форм музичного театру, музично-сценічне дійство; жанр, де поєднано різні засоби виразності побутової та естрадної музики (наприклад: джаз, шансон, кантрі, поп- і рок-музика тощо), а також елементи хореографічного, драматичного, циркового (акробатика) та оперного (арії, ансамблі, оркестрові епізоди) мистецтв.

Отже, мюзикл — це вид театральної вистави, який поєднує в собі такі засоби виразності, як музику, спів, танець та драматичну складову. У мюзиклі зливаються драматичне, музичне, вокальне та хореографічне мистецтва, візуальні й світлові ефекти та сценографія.

Таке поєднання надає дійству динамічності. Музичні композиції доповнюють сюжетну лінію вистави. Характерна ознака мюзиклів у тому, що вони повинні створити враження неперервної дії на сцені, що супроводжується піснями та танцями. Мюзикли можуть бути створені на основі різних літературних творів, фільмів, історичних подій, або можуть бути написані як оригінальна творчість. Основними видами мюзиклу можна вважати: 1) класичний мюзикл — драматична історія з музичними номерами; 2) рок-мюзикл, де використовуються елементи рок-музики; 3) фільм-мюзикл, адаптований для кіноіндустрії; 4) концептуальний мюзикл — постановки з нестандартною структурою.

Жанр мюзиклу нині посідає значне місце у світовій музичній культурі. Мюзикл з'явився в США на межі XIX–XX ст. У 1920-х рр. мюзикли почали екранізувати. Популярність мюзиклу зумовлена тим, що мюзикл, на відміну від опери та оперети, як правило, зазвичай виконують мовою, яка зрозуміла глядачеві. Тобто сучасною побутовою та естрадною мовою музики. (В опері чи опереті академічна манера виконання). Також я впевнена, що популярність мюзиклу як жанру, доступного для широкого кола глядачів, пов'язана із зародженням і зміцненням цього жанру

в країнах середнього класу. Особливостями мюзиклів є відкритий естрадний «посил», демократичність. На відміну від театральних творів, де взаємодію персонажів направлено в основному на сценічне спілкування акторів між собою, актори мюзиклу розігрують дію «на зал». Сюжет мюзиклу, як правило, наповнений яскравими персонажами, активним темпоритмом розвитку сюжету, який рельєфний з ліричною лінією. У мюзиклу є чіткі принципи: близько 20 музичних номерів, короткі сцени між ними. Отже, можемо зробити висновок: популярність мюзиклу зумовлена актуальною тематикою, національним колоритом, видовищністю, застосуванням прогресивних технологій, які відповідають запитам глядача.

Жанр мюзиклу нині посідає важливе місце у світовій музичній культурі. Серед сучасних популярних українських мюзиклів — «Гуцулка Ксеня» (2019), Колядки на Кудрявці (2023), «Вечори на хуторі біля Диканьки» (2001), «За двома зайцями» (2003), «Сорочинський ярмарок» (2004).

А. Ребрик

СПЕЦИФІКА ДЖАЗОВОЇ ВОКАЛЬНОЇ МУЗИКИ

A. Rebryk

SPECIFICITY OF VOCAL JAZZ MUSIC

Джазова вокальна музика — це не просто жанр, а цілий світ емоцій, імпровізації та взаємодії виконавця з музикою. Вона зародилась у США наприкінці XIX ст., і з того часу не припиняє розвиток. Особливість джазового вокалу полягає в його свободі — вокаліст не просто співає задану мелодію, а постійно видозмінює її, додаючи свої акценти, варіації та навіть спілкуючись з інструментами за допомогою голосу.

Історія джазового вокалу бере початок з афроамериканської культури, де музика була способом висловлення почуттів і переживань. Джерелами натхнення для ранніх джазових вокалістів стали блюз, спиричуел та госпел. Блюз заклав основу для виразного та емоційного звучання. Саме тут з'явилися перші елементи мікротонального співу та характерної «розмовної» манери виконання. Спиричуели внесли традицію багатоголосого виконання та сильний емоційний компонент, що відчувається і в сучасному джазі. Госпел сформував особливий спосіб подачі вокалу — експресивний, наповнений душею та піднесенням.

У 1920–1930-х роках джазова вокальна музика набирає популярності. Перші відомі співаки, такі як Бессі Сміт, Мамі Сміт, Луї Армстронг, починають активно експериментувати з манерою співу, додаючи скет — техніку, де вокаліст імітує звуки інструментів. Це стало справжньою революцією в джазі, оскільки вперше голос почали сприймати не просто як носій тексту, а як повноцінний музичний інструмент.

У 1930–40-х роках, під час епохи свінгу, вокалісти починають виступати з великими бігбендами. У цей час популярними стають Френк Сінатра, Елла Фіцджеральд і Біллі Холідей. Вокал стає більш вишуканим, співаки активно використовують фразування, складні ритмічні зміщення, гру з динамікою та емоційним забарвленням голосу.

Наступний крок — епоха бібопу (1940–50-ті рр.), коли джаз ускладнюється. З'являється багато інструментальних імпровізацій, а вокалісти змушені підлаштовуватися під швидкі темпи та складні гармонії. Це вимагає від виконавців